

ด้วยอำนาจบุญบารมีของหลวงพ่ोजรัญ

นางบุญเพ็ง วัฒนกุล

R12005

ข้าพเจ้าได้รู้จักหลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี จากหนังสือโลกทิพย์ ตั้งแต่ข้าพเจ้ายังรับราชการอยู่ ได้ติดตามอ่านหลักการปฏิบัติธรรมของหลวงพ่ोजรัญ กฎแห่งกรรม-กรรมปฏิบัติ การปฏิบัติกรรมฐานแก่กรรม และประวัติของเทพแม่กาหลง เทพแม่พิกุลทอง ข้าพเจ้าตั้งจิตอธิษฐานไว้ในใจว่า ถ้าข้าพเจ้ามีบุญ เกษียณอายุราชการแล้ว ข้าพเจ้าจะชวนสามีและลูก ๆ ตลอดทั้งญาติพี่น้องมากราบนมัสการหลวงพ่ोजรัญที่วัดอัมพวันให้ได้

ข้าพเจ้าได้รับหนังสือกฎแห่งกรรม-กรรมปฏิบัติ ของหลวงพ่อ จากน้องสาวที่เป็นข้าราชการครูซึ่งได้มาฝึกปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันก่อนข้าพเจ้ากับคณะครูโรงเรียนชุมชนหนองกุ้งวิทยา อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น ข้าพเจ้าอ่านให้สามีและลูกฟัง อ่านตั้งหลายเที่ยว เพราะอยากให้สามีและลูกสาวลูกเขยเกิดศรัทธา แต่สามีซึ่งมีไตข้างเดียวมาหลายปีแล้วไม่ค่อยเชื่อ

ข้าพเจ้าและลูก ๆ อยากให้สามีของข้าพเจ้าเกิดศรัทธาและเต็มใจมา แม้จะเหนื่อยแค่ไหน ข้าพเจ้าก็พยายามอ่านให้ฟัง ผลสุดท้ายสามีก็ตัดสินใจจะมากกราบนมัสการหลวงพ่อและฝึกปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน เพื่อสะเดาะเคราะห์ต่ออายุ ตามที่อาจารย์บุญส่ง แนะนำให้มาฟังบารมีหลวงพ่ोजรัญ

ข้าพเจ้าตั้งใจจะให้ลูกชายซึ่งทำงานเป็นช่างไฟฟ้า ติดเหล้าอมแถมจนต้องลาออกจากงาน มาปฏิบัติกรรมฐานเพื่อเป็นเพื่อนคุณพ่อเขา และหวังฟังบุญบารมีของหลวงพ่อช่วยทำให้เขาเลิกดื่มเหล้าและเลิกสูบบุหรี่ด้วย

วันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๓๗ ทั้งสองคนได้ไปนอนพักที่บ้านขอนแก่น เพื่อจะเดินทางมุ่งหน้าสู่วัดอัมพวันแต่เช้า ปรากฏว่าลูกชายป่วยเป็นไข้อย่างหนัก ลูกไม่ขึ้น ไม่สามารถเดินทางมาได้ พอสามีข้าพเจ้ารู้ว่าจะต้องมาคนเดียวก็ไม่อยากมา จะขอปฏิบัติธรรมที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่นแทน อ้างว่าเหนื่อยและอายุมากแล้ว ตอนนั้นเขาอายุแค่ ๖๔ ปี และศูนย์ปฏิบัติธรรมเวฬุวันก็ยังไม่พร้อม

ข้าพเจ้าได้พยายามอ่านหนังสือกฎแห่งกรรม-กรรมปฏิบัติให้สามีฟัง อ่านย่ำแล้วย่ำอีกหลายเที่ยว เพื่อให้สามีเกิดศรัทธาในหลวงพ่อ ไม่ให้ท้อถอย ไม่ให้กลัวอะไรทั้งสิ้น และถามเขาด้วยว่า “เหนื่อยกับตายจะเอาอย่างไร” ผลสุดท้ายเขายอมเลิกเหล้าและเดินทางมาเข้า

รับฝึกปฏิบัติกรรมฐานกับหลวงพ่ที่วัดอัมพวันอยู่ ๗ วัน ระหว่างวันที่ ๙ - ๑๖ สิงหาคม ๒๕๓๗

ผลบุญที่สามีของข้าพเจ้าได้รับจากการปฏิบัติกรรมฐาน ๗ วัน ประกอบกับความเมตตาจากหลวงพ่แม่เมตตาช่วย ทำให้สามีของข้าพเจ้าสดชื่น แข็งแรง หน้าใส มีเลือดฝาดปัสสาวะก็ใส ไม่ขุ่นข้นเหมือนเดิม สุขภาพจิตก็ดี ดีทุกอย่างเปลี่ยนเป็นคนละคน เป็นสิ่งน่าอัศจรรย์ที่สุดในชีวิต

หลวงพ่เคยเทศน์สอนไว้ว่า “สวดมนต์เป็นยาทา วิปัสสนาเป็นยากิน” ธรรมโอสถของหลวงพ่รักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ ช่วยสะเดาะเคราะห์ต่ออายุให้ยืนยาวได้ ช่วยแก้ปัญหาให้ครอบครัวที่มีความทุกข์ทั้งหลายให้มีความสุขสมหวังได้

ต้นเดือนกันยายน ๒๕๓๗ ลูกชายของข้าพเจ้าคนที่ติดเหล้าได้มาฝึกกรรมฐาน ๗ วัน ที่วัดอัมพวัน เพื่อเลิกดื่มเหล้าสูบบุหรี่ ลูกชายเล่าว่า ต้องทนทุกข์ทรมานกับเวทนา ๒-๓ วัน ขณะปฏิบัติ ด้วยการอาเจียนออกมา มีกลิ่นเหม็นเหล้าฟุ้งไปหมด และมีอาการเจ็บคอ มีไข้อ่อน ๆ ด้วย ทรมานอยู่ ๓-๔ วัน อาการต่าง ๆ ก็ทุเลาลงจนเข้าที่ปกติ

ด้วยอำนาจบุญบารมีของหลวงพ่ ทำให้เขามีความพยายามที่จะเลิกดื่มเหล้า เลิกสูบบุหรี่ และหันหน้าเข้าพึ่งพระ หมั่นสวดมนต์ภาวนา และนั่งสมาธิบ้างเป็นครั้งคราว ต้นปี ๒๕๔๐ เขาก็เลิกดื่มไปได้มาก จะดื่มบ้างก็ ๒-๓ เดือนครั้ง ไม่ดื่มก็อยู่ได้

สำหรับข้าพเจ้าแม้จะยังไม่ได้มาราบนมัสการหลวงพ่ที่วัดก็ตามที่ตั้งใจไว้ แต่ข้าพเจ้าก็ไหว้พระสวดมนต์ บทพุทธคุณ นั่งสมาธิ แม่เมตตา แม่ส่วนกุศล กราบระลึกถึงหลวงพ่ทุกคืน เพื่อให้หลวงพ่ช่วยแม่เมตตาไปให้ครอบครัวของข้าพเจ้าให้พบแต่ความอยู่เย็นเป็นสุข ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บทั้งปวง ให้ได้มีชีวิตอยู่ ได้ทำความดี ได้ปฏิบัติธรรม ได้อยู่ดูแลแม่ที่แก่ชราภาพแล้ว และดูแลลูก ๆ ให้เติบโตพึ่งตัวเองได้ และเป็นคนดีเป็นที่ยอมรับของสังคมก็พอใจแล้ว

ช่วงวันปีใหม่ มกราคม ๒๕๓๘ ลูกเขยคนที่ ๔ ของข้าพเจ้า เกิดศรัทธามาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน ปฏิบัติอยู่ได้ ๓ วัน ก็ลากลับบ้านโดยบอกว่ามีคนมากต้องไปนอนที่โรงเรียน ทนหนาวไม่ไหว และหลังจากนั้นเขาก็มาปฏิบัติที่วัดอัมพวันอีก แต่ก็อยู่ได้เพียง ๓ วัน เช่นเดิม เพราะเขามีอาการข้อเท้าพลิกและเจ็บอยู่เสมอ เดินไม่ถนัด เป็น ๆ หาย ๆ คงเป็นกรรมที่เขาชอบใช้กาวตักหนู ภรรยาเขาและข้าพเจ้าบอกให้เขาเลิกทำเสีย และพยายามแม่เมตตาให้

หนู ปัจจุบันนี้ดีขึ้นมากแต่ก็ยังไม่หายขาด เขาไปปฏิบัติธรรมที่ศูนย์เวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น ในปี ๒๕๔๐ อีก ๒ ครั้ง

วันที่ ๒๑-๒๗ มีนาคม ๒๕๓๘ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเดินทางมากราบนมัสการหลวงพ่ोजริญ ที่วัดอัมพวัน พร้อมลูกสาวคนที่ ๔ และน้องสาวอีกคน เดินทางจากขอนแก่นมาถึงวัดอัมพวันตอนเย็น ๔ โมงกว่า ๆ ได้เข้าไปลงทะเบียนกับแม่ชีสมคิด ท่านถามว่าจะอยู่ที่วันน้องสาวของข้าพเจ้าตอบว่าอยู่ ๗ วัน เพราะทุกคนตั้งใจไว้ว่าจะต้องอยู่ ๗ วันให้ได้ แม่ชีสมคิดพูดว่า “จะไหวหรือ” ข้าพเจ้า น้อง และลูกสาว ตอบพร้อมกันว่า ไหวค่ะ ท่านก็ให้เข้าที่พักอาบน้ำเปลี่ยนชุดขาว โดยยังไม่ได้เข้าไปกราบนมัสการหลวงพ่อเลยในวันนั้น

ตอนเย็นก็เข้ารับศีล ๘ ที่ศาลาคามวาสีร่วมกับคณะที่มาใหม่ ข้าพเจ้าและคณะก็ได้กราบนมัสการพระประธานหลวงพ่อเทพนิมิต แล้วก็ได้กราบรูปเหมือนหลวงพ่อก่อนด้วยความปีติ ตั้งจิตไว้อย่างแน่วแน่ว่า จะลำบากทรมาณแค่ไหนก็จะไม่ยอมเสียสัจจะ จะอยู่ปฏิบัติธรรม ปฏิบัติกรรมฐาน ให้ได้ครบ ๗ วันให้ได้

ข้าพเจ้าพร้อมด้วยน้องสาว ลูกสาว ได้ไปปฏิบัติที่ศาลาพระพุทธรเจ้าหลวง ร.๕ โกลีโบสถ์ ปฏิบัติกรรมฐานตั้งแต่ตี ๔ เริ่มด้วยการไหว้พระ เติมน้ำจกรม ๓๐ นาที นั่งสมาธิ ๓๐ นาที ปฏิบัติด้วยความอดทนมาได้ ๔ วัน จนถึงวันที่ ๕ ซึ่งเป็นวันพระ อาจารย์ฝึกท่านบอกว่า หลวงพ่อจะลงมาเทศน์โปรดช่วงตอนบ่าย ผู้ปฏิบัติแต่ละคนก็ตั้งใจ ที่จะได้กราบนมัสการหลวงพ่อใกล้ ๆ ตอนเช้าก็พากันสั่งซื้ออาหารชุดคนละ ๕ ชุด และซื้อพวงมาลัยไว้ถวายพระพร้อมด้วย ใต้ใส่บาตรตอนเช้า ตอนบ่ายได้ฟังท่านเทศน์โปรด ข้าพเจ้ารู้สึกปีติและศรัทธาหลวงพ่อก่อนมาก เพราะหลวงพ่ोजริญท่านมีแต่ให้ ให้ความเมตตา ให้ความสุข ให้ทุกอย่างแม้เพียงท่านยิ้มให้ก็ถือว่าเป็นบุญบารมีของผู้นั้น เมื่อท่านเทศน์โปรดผู้ปฏิบัติธรรมจะตั้งใจฟังท่านเทศน์ บางช่วงท่านแทรกบทขบขันขึ้นมา ทำให้ทุกคนต้องกลั้นเสียงหัวเราะ แต่ทุกคำที่ท่านเทศน์นั้นมีแต่ของจริงทั้งนั้น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าเป็นบุญที่ได้มากราบนมัสการหลวงพ่อ และได้มาฝึกปฏิบัติกรรมฐาน เป็นลูกของหลวงพ่อ อยู่ภายใต้ร่มเงาอันร่มเย็นที่ได้มาฟังบารมีของหลวงพ่อครั้งนี้

การปฏิบัติธรรมวันที่ ๖ ตี ๓.๓๐ เริ่มปฏิบัติธรรมตอนตี ๔ อากาศยังมีดอยู่ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจเดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่งสมาธิ ๑ ชั่วโมง ตามที่อาจารย์กำหนดให้อย่างเคร่งครัด ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสมาธิ พองหนอ-ยุบหนอ อยู่ นั้น พลันสายตาของข้าพเจ้าก็มองเห็นภาพตัวเอง นั่งสมาธิรวมอยู่กับเพื่อนเต็มศาลา และภาพต่อมามองเห็นภาพผู้ชายแขก อายุประมาณ ๔๐ กว่าปี แต่งตัวเรียบร้อยใส่เสื้อลายเอาเสื้อเข้าข้างในกางเกง ผิวดำขำ มือถือถุงอาหารชุดเป็นพวง

พร้อมด้วยผู้หญิงแขก แต่งชุดกระโปรงสีขาวมีผ้าโพกศีรษะสีขาว ถือถุงอาหารเป็นพวง เหมือนกัน พวกนั้นคลานเข้าไปคุกเข่าข้างหน้าข้าพเจ้าโดยไม่พูดอะไรเลย เพียงใช้สายตาตามองด้วยความขอบคุณ

อยู่ในสมาริช่วงนั้น ข้าพเจ้าได้แต่คิดว่าแขกพวกนี้มาจากไหนหนอ ทำไมไม่แต่งชุดปฏิบัติธรรม พอมองเห็นถุงอาหารเป็นชุดเป็นพวงที่เขาพากันถือมาเท่านั้น ก็รู้เลยว่าเป็นของที่ข้าพเจ้า น้องสาว และลูกสาว ใส่บาตรเข้ามีตวันพระเมื่อเช้านี้เอง ข้าพเจ้าก็รู้เองว่า อ้อ แขกผิวเมี้ยะคู่นี้ คงมาจากหมู่บ้านเพชรดา กรุงเทพฯ แคว้นนั้นแหละ เสียงกริ่งก็ดังขึ้นทันที เป็นสัญญาณเตรียมแม่เมตตา แม่ส่วนกุศล เสียงหมาที่วัดก็โหยหวนขึ้นพร้อมกัน ภาพที่มองเห็นเหมือนภาพจากทีวีหรือภาพยนตร์ ฟ้าสว่างพอดี ได้เวลาพักรับประทานอาหารเช้า เป็นภาพที่น่าอัศจรรย์ที่สุด และเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ข้าพเจ้าเกิดมา

พอออกจากกรรมฐาน ข้าพเจ้าก็ได้แต่คิดอัศจรรย์ในภาพที่เห็นในสมาริ ได้แต่คิดว่ามนุษย์เราอยู่ซ้อนกับโลกวิญญาณ บางพื้นที่เจ้าของเขาก็หวงยังเฝ้าอยู่ แต่ดิฉันยังจำคำเทศน์ของหลวงพ่อดีในหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ ว่ามนุษย์กับวิญญาณอยู่รวมกันได้ ขอแต่อย่าข่มเหง รังแกเบียดเบียนเขา อย่าเอาหิน เอาทราย ข้าวสาร น้ำมันต์ ปลูกเสกไปสาดไปซัดเขา เราก็อยู่รวมกันกับเขาได้ วิญญาณก็คงเหมือนกับมนุษย์เรา คือไม่ชอบให้ใครรังแก ข่มเหงเบียดเบียนชอบความดี ชอบคนดี ชอบคนอ่อนน้อมถ่อมตน มีจิตใจเมตตา

ภาพที่มองเห็นในสมารินั้นเป็นภาพที่เกี่ยวกับบ้านลูกสาวคนที่ ๔ อยู่กรุงเทพฯ ประกาศขายนานเกือบปีก็ไม่ได้ขายเพราะเป็นบ้านเดี่ยวราคาแพง ลูกเขามีความจำเป็นต้องย้ายกลับไปซื้อบ้านที่ขอนแก่น เพื่อจะได้อยู่ใกล้พ่อแม่ บ้านที่กรุงเทพฯ ก็เลยเป็นบ้านว่างจึงประกาศขาย ข้าพเจ้าได้แนะนำให้ลูกสาวลงไปกรุงเทพฯ จุดรูป ๑ ดอก ในบริเวณบ้าน เพื่อบอกขอให้เจ้าที่ช่วยขายบ้านให้ได้ภายใน ๑ เดือน ถ้าขายได้จะมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน กับหลวงพ่ोजริญ ๗ วัน ปรากฏว่าขายบ้านได้ตามราคาที่ต้องการภายใน ๑ เดือน ตามที่ขอจริง ๆ ข้าพเจ้าก็เลยให้ลูกสาวซึ่งเป็นเจ้าของบ้านพาข้าพเจ้าและน้องสาวอีก ๑ คน ขับรถจากบ้านที่ขอนแก่นมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ตามสัญญาที่ให้ไว้กับเจ้าที่ จึงทำให้ข้าพเจ้ามองเห็นภาพแขก ๒ ผิวเมี้ยะในสมาริ ไปขอบคุณถึงวัดหลวงพ่ोजริญ เป็นสิ่งน่าอัศจรรย์ที่สุด เป็นครั้งแรกของชีวิตที่ข้าพเจ้าเกิดมา เป็นประสบการณ์ครั้งแรกที่มาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ได้ทราบอีกด้วยว่าพื้นที่หมู่บ้านเพชรดานั้น เคยเป็นป่าช้าแขกมาก่อนนานแล้ว บ้านส่วนมากขายไม่ออกมีแต่บ้านเดี่ยว ใครซื้อเข้าไปอยู่จะต้องย้ายออกเป็นสวนมาก ขายก็ยาก

การปฏิบัติธรรมหลังรับประทานอาหารเช้า โดยการเดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่งสมาธิ ๑ ชั่วโมง ข้าพเจ้าปฏิบัติตามอาจารย์กำหนด ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสมาธิ พองหนอ-ยุบหนอ อยู่ นั้น ข้าพเจ้าเกิดเวทนา มีอาการปวดศีรษะซีกข้างซ้าย มีอาการปวดตึงลงไปหาหัวไหล่ซ้าย แล้วก็ปวดเรื่อยลงมาหมดซีกซ้ายของร่างกายจนถึงปลายเท้า อาการปวดรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งเจ็บทั้งปวด มีความรู้สึกว่าร่างกายซีกซ้ายบวมพองโตเท่าต้นเสาเรือน เหมือนจะแตกดับออกเป็นเสี่ยง ๆ ทรมาณมากจนข้าพเจ้าจะทนไม่ไหว คิดว่าคงต้องตายแน่ ๆ ข้าพเจ้าก็คิดถึงหลวงพ่อก่อนขึ้นมาทันที และเคยได้อ่านในหนังสือท่านมหาหลายเที่ยวแล้วว่าการเกิดเวทนาไม่มีใครตาย ขอแต่เราจะต้องสู้ไม่ถอย “ตายเป็นตาย” เรียกหาหลวงพ่อก่อน “ช่วยลูกด้วยหลวงพ่อก่อน ปวดหนอ ๆ ปวดมากหนอ ๆ หลวงพ่อก่อนช่วยลูกด้วย มันจะแตกเป็นเสี่ยง ๆ แล้ว ปวดซีกซ้ายหนอ ปวดศีรษะมากหนอ ๆ ปวดหมดทั้งซีกซ้ายหนอ ช่วยลูกด้วย ลูกปวดทรมาณเหลือเกิน” พลันสายตาที่อยู่ในสมาธิก็มองเห็นเป็นภาพผู้ปฏิบัติธรรมในชุดขาว นั่งสมาธิเต็มศาลา ร.๕ มีผู้นั่งสมาธิเต็มศาลา ภาพต่อมามองเห็นเหมือนรูปปั้นของหลวงพ่ोजรัญที่ศาลาคามวาสี ลอยเข้ามาในทำนงสมาธิ ลอยสูงเหนือหัวไหล่ขวาของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้ามีความรู้สึกตอนนั้น เหมือนมีลมเป่าลงมาตรงหัวไหล่ขวาข้าพเจ้ามีการเย็นสบายลงไปเรื่อย ๆ จนอาการเวทนาต่าง ๆ หายไป เป็นปลิดทิ้งเหมือนครั้งแรก ข้าพเจ้าดีใจจนน้ำตาซึม แล้วก็เข้าสู่สมาธิ พองหนอ-ยุบหนอ ต่อไปอีกประมาณไม่ถึง ๕ นาที ก็มีกริ่งสัญญาณ เตรียมแม่เมตตา แม่ส่วนกุศล ข้าพเจ้าก็ได้คิดว่าคงเป็นกรรมที่ใช้มือข้างขวาตีแมวทโมน

ขณะที่ข้าพเจ้าเกิดเวทนาและเห็นภาพต่าง ๆ ในสมาธิในขณะที่ปฏิบัติกรรมฐานนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าหลวงพ่อก่อนท่านติดกิจธุระหรือกิจนิมนต์ที่ไหน แต่เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ใจสำหรับข้าพเจ้าที่ได้ประสบกับตัวเองเหมือนฝัน แต่ก็ไม่ได้หลับเพราะมีสติอยู่ในสมาธิตลอดเวลา

ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งน่าอัศจรรย์ทั้งหลายที่ข้าพเจ้าประสบมา เกิดจากบุญบารมีของพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ ท่านมีเมตตา แม่เมตตาช่วยข้าพเจ้าแน่นอน เพราะข้าพเจ้ามีความเคารพศรัทธา ในพระเดชพระคุณท่านด้วยใจจริงแน่วแน่ เชื่อฟังในคำสอนของท่านตามหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ และปฏิบัติด้วยความตั้งใจ

บาป บุญมีจริง บาปอยู่ส่วนบาป บุญอยู่ส่วนบุญ จะทำบุญล้างบาปไม่ได้แน่นอน คุณพ่อของข้าพเจ้าตอนท่านเสียชีวิตใหม่ ๆ ประมาณ ๒๐ กว่าปีแล้ว ท่านมาเข้าฝันบอกข้าพเจ้าว่า บาปอยู่ส่วนบาปนะลูก บุญอยู่ส่วนบุญ จำทำบุญล้างบาปไม่ได้เลย ท่านบอกฝากถึงลูกหลานและญาติ

๑ ทุกคนด้วยว่าเมื่อชีวิตยังอยู่ให้กระทำแต่ความดี และเว้นความชั่วทั้งหลาย หมั่นทำบุญตักบาตร กรวดน้ำด้วย

พอข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือธรรมะของหลวงพ่ोजรัญ ทำให้ข้าพเจ้าได้รู้จักการปฏิบัติกรรมฐานโดยการถือศีล ๘ เจริญกรรม นิ่งสมาธิ แผ่เมตตา แผ่ส่วนกุศล ข้าพเจ้าปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรกที่วัดอัมพวัน ๗ วัน ครั้งที่ ๒ มากับน้องสาว ๓ คน ปฏิบัติกรรมฐานในวันเกิดของหลวงพ่อ คือ ๑๔-๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ รวมเวลา ๕ วัน ที่วัดอัมพวัน

ปี ๒๕๔๐ ข้าพเจ้ากับน้องสาวทั้งสองคน สามี และลูกเขยคนที่ ๔ พร้อมทั้งได้ชักชวนญาติมิตรที่รักใคร่นับถือมาปฏิบัติธรรมที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ.ขอนแก่น สาขาที่ ๑ ของวัดอัมพวัน ปฏิบัติธรรมถือศีล ๘ ในช่วงเข้าพรรษา ทำวัตรเช้า-ทำวัตรเย็น ปฏิบัติกรรมฐานในวันพระครั้งละ ๗ วันบ้าง ๓ วันบ้าง ด้วยความศรัทธาอย่างแรงกล้า แม้จะลำบาก เหน็ดเหนื่อย แต่ไหนข้าพเจ้าทนสู้ไม่ถอย

ช่วงกลางปี ๒๕๔๐ สามีของข้าพเจ้าป่วยโดยไม่ทราบสาเหตุ เป็นโรคเบื่ออาหาร เป็นอยู่ ๒ สัปดาห์ น้ำหนักลด ๒ กิโลกรัม กินยาก็ไม่ทุเลา มีแต่ทรุดกับทรุด ดิฉันกลุ่มใจมาก ได้แต่คิดว่าจะพาไปพบหมอที่ไหนหนอ จึงจะช่วยสามีได้ ตกเย็นข้าพเจ้าสวดมนต์ไหว้พระ นิ่งสมาธิ แผ่เมตตา แผ่ส่วนกุศล แล้วก็เข้านอน ประมาณตี ๔ กว่า มีเสียงบอกอยู่บนหัวนอนข้าพเจ้าว่าไปหา “พระ” ข้าพเจ้าก็ตกใจตื่นขึ้นมารีบเตรียมทำอาหารใส่บาตรตอนเช้าตามปกติ ด้วยความดีใจที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์มาบอกให้ทราบ ข้าพเจ้ามีความเชื่อ ศรัทธาในหลวงพ่อกำนมาก จึงรีบโทรศัพท์เรียกลูกสาวคนที่ ๔ กับลูกเขยมาขับรถพาสามีไปพึ่งบุญบารมีของหลวงพ่อ ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ.ขอนแก่นโดยเร็ว แต่สามีบอกว่าเหนื่อยไปไม่ไหว เพราะกินอาหารไม่ได้มา ๒ สัปดาห์แล้ว

ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ถอย พยายามพูดปลอบใจ ให้กำลังใจว่าเขาจะต้องไปกินอาหาร-น้ำได้ที่วัดของหลวงพ่อ แล้วจะหายภายใน ๗ วัน สามีเขาไม่พอใจที่ข้าพเจ้ากับลูกขอร้องแกมบังคับเขา เขาดูมากช่วงนั้น แต่ข้าพเจ้าไม่กลัว ไม่ยอมให้ถอย ผลสุดท้ายก็ได้เข้ามาพึ่งบุญบารมีของหลวงพ่อโดยการปฏิบัติกรรมฐานที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน อยู่ ๗ วัน ตามที่ดิฉันกำหนดคือพาไปกราบนมัสการพระอาจารย์ธีรวัฒน์และให้หาเพื่อนปฏิบัติเอง แล้วลูกก็พากันกลับ

ความศรัทธาในหลวงพ่อ ทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจอย่างสูงว่าสามีจะต้องกินอาหารได้อย่างแน่นอนที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อและไม่ตาย คืนแรกข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาในอากาศตอนดึก ๑ ว่าไม่ไหวแล้ว เป็นเสียงของสามีแน่แต่ดิฉันก็ใจเย็น เพราะมีความมั่นใจ

ข้าพเจ้าให้ลูกโทรศัพท์ไปถามข่าวเป็นระยะ ๆ ปรากฏว่าสามีกินอาหารได้และปฏิบัติกรรมฐานที่สำนักปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อดีครบ ๗ วัน

อันสืบจากการปฏิบัติกรรมฐาน ที่สามีมาปฏิบัติธรรมที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมเวฬุวัน จ. ขอนแก่น ทำให้เขาดีมีน้ำกินอาหารได้ในตอนเช้าอย่างเอร็ดอร่อย อาหารก็หอมช้อยตั้งแต่เช้า แแถวไปกินอาหาร กลับถึงบ้านด้วยความสดชื่นแจ่มใส หน้ามีเลือดฝาดแดง ผิวพรรณผ่องใส ปัสสาวะก็ไม่ขุ่นข้นอีก อารมณ์ดี น้ำหนักก็เพิ่มขึ้นเป็นปกติ ข้าพเจ้าถือว่าเป็นสิ่งน่าอัศจรรย์ใจจริง เหลือเชื่อสำหรับคนที่ยังไม่เคยมา แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพเจ้าเขียนเล่ามานี้เป็นเรื่องจริงทั้งนั้น

ก่อนวันเข้าพรรษา ปี ๒๕๔๐ ข้าพเจ้าป่วยมีไข้อ่อน ๆ ไปกินยาหมอไหนก็ไม่หาย น้ำหนักก็ลดลง ๆ อ่อนเพลียเพราะกินอาหารไม่ค่อยได้ กินแต่ข้าวต้ม นอนก็ไม่หลับ เครียด และมีอาการทางกระเพาะด้วย นอนรักษาตัวเองมาประมาณ ๒ เดือน ข้าพเจ้าคิดว่าต้องตายแน่ ๆ มีอาการแพ้ยา มีอาการลิ้นจืด ปากจืด ไปหาหมอที่คลินิกขอนแก่น หมอบอกว่าขาดวิตามินเกลือแร่ เขาก็จัดยาวิตามินมาให้กิน ก็พอกินอาหารได้บ้าง พอมีกำลังขึ้นแต่ไม่หาย

คืนหนึ่งข้าพเจ้านอนหลับฝันเห็นพระสงฆ์นั่งหันหลังอยู่บนอาคารสูง ข้าพเจ้าเดินขึ้นบันไดไปพร้อมกับบ่นว่าจะไปหาหมอไหนหนอจึงจะหาย ปรากฏมีเสียงดังสูงเหนือศีรษะข้าพเจ้าว่า “ไปหาพระ” แล้วก็สะดุ้งตื่นตอนตี ๕ พอตี ข้าพเจ้าก็ระลึกถึงหลวงพ่ोजริฐทันที ทำอย่างไรจึงจะไปปฏิบัติธรรมได้หนอ ลูกเหนื่อยเหลือเกิน อ่อนเพลีย ไม่ค่อยมีกำลัง อายุก็ ๖๕ ปีแล้ว

ข้าพเจ้าลุกขึ้น ทำความสะอาดร่างกายแล้วเข้าห้องพระ สวดมนต์ไหว้พระ อธิษฐานในใจว่าสาธุ หลวงพ่อเจ้าขา ช่วยแผ่เมตตาให้ลูกด้วย ให้ลูกกินอาหารได้บ้าง พอมีกำลังสามารถไปปฏิบัติธรรมได้ ลูกจะชวนน้อง-ญาติมิตร ไปปฏิบัติธรรม ๗ วัน ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันในวันเข้าพรรษาให้ได้ ด้วยแรงใจศรัทธา แรงอธิษฐานของข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามาปฏิบัติธรรมที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันได้ ๗ วัน ดังที่ตั้งใจไว้กับน้องสาว ๒ คน และญาติมิตร มีผู้เข้าปฏิบัติธรรมมากจนเต็มหมดทุกห้อง ๆ ละ ๘-๑๐ คน ขอให้มีที่เฝ้าหลังนอน ทุกคนก็พอใจ ผู้ชายบางกลุ่มต้องไปขออาศัยนอนบนศาลาหลวงพ่อก็มี บางคณะมาปฏิบัติวันพระแล้วกลับไปนอนที่บ้าน แต่ทุกคนก็ตั้งใจมาด้วยความพอใจ เพราะใจศรัทธาในหลวงพ่ोजริฐมาก

ด้วยแรงศรัทธาในหลวงพ่อ ทำให้ข้าพเจ้ากินอาหารได้ในเช้าวันแรกเลย รู้สึกเอร็ดอร่อยมาก อาการปากจืด ลิ้นจืด ก็หายเป็นปลิดทิ้ง อาหารอะไรก็อร่อยหมดทุกอย่าง ทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังแข็งแรงขึ้นทุก ๆ วัน อาการไข้ก็หายขาด อาการต่าง ๆ หายไปหมด การทำวัตรเช้า-เย็น

และการปฏิบัติกรรมฐานที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันของหลวงพ่ोजรัญทำให้หายป่วยได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจจริง ๆ

ข้าพเจ้ากลับบ้านด้วยความสดชื่นและแข็งแรงขึ้น ในวันพระข้าพเจ้าก็ชวนน้อง ๆ ญาติมิตร มาถวายภัตตาหารเพลและนอนค้างที่ศูนย์เวฬุวัน ปฏิบัติกรรมฐานครั้งละ ๓ คีน ช่วงเข้าพรรษา วันทอดกฐิน ปี ๒๕๓๙ - ๒๕๔๐ ข้าพเจ้าก็ได้พาครอบครัวและน้อง ๆ ญาติมิตร มาร่วมทำบุญต่อยอดกฐินหลวงพ่อ ได้เข้าไปกราบนมัสการหลวงพ่อใกล้ ๆ บนศาลาสุทธิญาณมงคล ศาลาใหญ่ ด้วยความเคารพศรัทธา ซาบซึ้งในพระคุณที่ท่านมีเมตตาแผ่ไปถึงครอบครัวของข้าพเจ้าด้วย

ช่วงกลางพรรษา ข้าพเจ้าและครอบครัว น้องสาวญาติมิตรและแม่ของข้าพเจ้าก็ได้บริจาค ร่วมทำบุญสร้างรั้วศูนย์เวฬุวัน ๑ ช่อง กฐินปีนี้ก็ร่วมกับน้องสาว ๒ คน ญาติมิตรที่รักนับถือกัน ทำอาหารคาวหวาน ข้าว มาร่วมตั้งโรงทานและถวายเพลพระ ด้วยความศรัทธายิ่ง สาธุ ขอให้ลูกมีชีวิตอยู่ยืนยาว สุขภาพร่างกายแข็งแรง มีสุขภาพจิตดี ได้มีบุญได้มาร่วมทำบุญกับหลวงพ่อ มีชีวิตอยู่ทำความดี ได้ปฏิบัติธรรม ได้ดูแลแม่ที่แก่ชราภาพแล้ว มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปราศจากโรคภัยอันตรายทั้งปวงเถิด

อานิสงส์ในการที่ข้าพเจ้าพาครอบครัว เข้ามาพึ่งในบุญบารมีของหลวงพ่อ มาปฏิบัติธรรมที่วัดกับศูนย์ปฏิบัติธรรมของหลวงพ่ोजรัญ ทำให้ชีวิตในครอบครัวของข้าพเจ้าดีขึ้น คือ

๑. สามี มีสุขภาพร่างกายดี ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพร่างกาย
๒. ลูกชายคนเดียว ต้มเหล้า-สูบบุหรี่ น้อยลง ไม่ติดเหล้า
๓. ลูกเขยคนที่ ๔ เลิกดักหนู หมั้นทำบุญและอาการเจ็บปวดที่เท้าหายไป
๔. ลูก ๆ รู้จักการสวดมนต์ไหว้พระ นั่งสมาธิ แผ่เมตตา แผ่ส่วนกุศล ตามหนังสือของหลวงพ่อ ตลอดทั้งหลานชายคนเดียวซึ่งเรียนอยู่ชั้น ป.๖ สามารถท่องบทสวดมนต์ได้
๕. ลูกสาวคนเล็ก ที่ป่วยเกี่ยวกับทางจิตใจมา ๒๐ กว่าปี มีอาการดีขึ้นมาก สามารถขับรถจักรยานยนต์ หรือ ขี่รถจักรยานไปตลาดซื้อของได้ ทำงานบ้านได้ อาศัยงานบ้านได้หลายอย่าง รู้จักหน้าที่ ทางโรงพยาบาลลดยาให้กินน้อยลง และอาการแทรกซ้อนที่เกิดขึ้นมาประมาณ ๑๐ กว่าปี ที่หมอโรงพยาบาลไหนก็ไม่มีทางรักษาหาย คือ อาการตาข้างเห็นแต่ตาขาว มือเท้าเกร็งและปวด เข้าห้องนอนปิดประตูร้องไห้ช่วย เป็นอยู่เช่นนี้ สัปดาห์ละ ๒-๓ ครั้ง ครั้งละชั่วโมงกว่าจึงจะมีอาการปกติ เป็นอาการที่ทรมาณพ่อแม่มากที่สุด สงสารลูกมาก

สิ่งนำอัศจรรย์ใจของคนในครอบครัวเป็นที่สุดก็คือ ในเวลาเกือบ ๘ โมงเช้าของวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นวันที่ข้าพเจ้าเดินทางกลับถึงบ้านที่อำเภอเขาสนกวางจังหวัดขอนแก่น หลังจากที่ได้อาบน้ำปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันระหว่างวันที่ ๒๑-๒๗ มีนาคม ๒๕๓๘ พบหน้าลูกสาวคนเล็กนี่เขาก็พลันเข้าห้อง มีอาการอย่างที่เคยเป็นต่อหน้าต่อตาข้าพเจ้าทันที ที่ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจเพราะเขาไม่เคยมีอาการเช่นนี้ตอนเช้าเลย ส่วนมากจะมีอาการในตอนเย็น คือบ่าย ๔-๕ โมงเย็น ข้าพเจ้าระลึกถึงคำสอนของหลวงพ่ोजรัญทันที คือใช้หลักแผ่เมตตา แผ่ส่วนกุศลรักษาโรคต่าง ๆ ได้ ข้าพเจ้าตรงเข้าไปยืนหน้าห้องนอนของเขาทันที พนมมือระลึกถึงหลวงพ่ोजรัญแล้วกล่าวคำแผ่เมตตา ปรากฏว่าเสียงร้องของลูกสาวค่อยลดลง ๆ แล้วเงียบหายไป ข้าพเจ้าแผ่ส่วนกุศลจนจบด้วยความตื่นเต้นตกใจและดีใจ พยายามทำใจให้สงบแล้วรีบเข้าห้องพระ สวดมนต์แล้วก็แผ่เมตตาแผ่ส่วนกุศลอีกครั้งเพื่อความแน่ใจว่าเขาจะหายขาดจากโรคนี้นี้ ทำไปด้วยความเชื่อมั่นศรัทธา

ด้วยอำนาจบุญบารมีของหลวงพ่ोजรัญ ช่วยกรุณาแผ่เมตตาควบคุมไปด้วย จึงทำให้เขาหายขาดจากโรครุมนานนั้นตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา จนบัดนี้คือปี ๒๕๔๑ แล้ว ทุกคนในครอบครัวก็มีความสุขขึ้น อยู่ในความสงบ ด้วยความซาบซึ้งระลึกถึงและจะจารึกพระคุณนี้ไว้จนกว่าชีวิตจะหาไม่

หลวงพ่ोजรัญที่ข้าพเจ้าเคารพรัก ศรัทธา ยึดมั่น เป็นที่พึ่งทางใจของข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า ของมวลมนุษยย์ทั้งหลายที่ตกอยู่ในกองทุกข์

พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

ท่านเปรียบเสมือน เทพเจ้า

ท่านเปรียบเสมือน เทวดา

ท่านเปรียบเสมือน พระเจ้า

ที่ “จตุ” จาก “สรวงสวรรค์” ลงมาโปรดแผ่เมตตา แผ่บุญบารมี เพื่อช่วยเหลือมวลมนุษยย์ทั้งหลายที่ตกอยู่ในกองทุกข์เวทนาทั้งหลาย ให้เบาบาง สร้างจากความทุกข์เศร้าแล้วแต่กรรมของแต่ละคน

หลวงพ่ोजรัญมีแต่ให้ ให้ความรัก ให้ความเมตตา ให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านจะให้ได้ แก่มวลมนุษยย์ทั้งหลาย ท่านเป็นที่เคารพศรัทธา แม้เพียงท่านยิ้มให้ก็ถือว่าเป็นบุญบารมีของผู้ที่ได้รับแล้วอย่างเหลือล้น

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะมาปฏิบัติธรรมครั้งแรกที่วัดอัมพวัน ข้าพเจ้ามีมีอาการปวดที่หัวไหล่ข้างซ้ายปวดลึก ๆ เป็นบางเวลา ส่วนมากปวดเวลากลางคืนตอนดึก ๆ เวลาปวดขึ้นมา ข้าพเจ้าจะต้องตื่นขึ้นมาเอายาหม่องนวด จึงจะได้นอนหลับต่อไป บางทีก็มีอาการปวดหัวเข้าข้างซ้าย ปวดพอรำคาญไปพบนายแพทย์ที่คลินิกในจังหวัดขอนแก่น ๓-๔ ครั้ง เป็นมาประมาณ ๔-๕ ปีแล้ว คุณหมอบอกว่าก็ฉีดยาให้ ๑ เข็ม จัดยาให้กิน พอหมดฤทธิ์ยาอาการปวดก็กลับมาเหมือนเดิมอีก ไม่หายขาด

พอข้าพเจ้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดของหลวงพ่อ ๗ วันในครั้งแรก อาการทั้งหลายหายขาดเป็นปลิดทิ้ง ตั้งแต่วันที่ ๖ ที่มาปฏิบัติธรรม-กรรมฐาน โดยหายหลังจากเกิดเวทนาแล้ว วันที่ ๗ ก็ไม่มีอาการอีกเลย เหมือนกับท่านช่วยปลิดทิ้งปล่อยลงแม่น้ำเจ้าพระยาให้ไหลไปไม่หวนกลับ ไปกับสายน้ำ เหมือนปาฏิหาริย์น่าอัศจรรย์ที่สุด

ตั้งแต่ข้าพเจ้าเกิดมาจนอายุ ๖๐ กว่าปีแล้ว ไม่เคยได้ประสบพบเห็นสิ่งอัศจรรย์ใจเหลือเชื่อในอภินิหาร บุญบารมีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ ข้าพเจ้าพาลูกสาวไปรักษาเกือบทั้งทั้งในภาคกลางและภาคอีสาน เป็นเวลามา ๒๐ กว่าปี

แม้แต่ญาติมิตรทั้งหลาย ก็ได้แต่เห็นเป็นน่าอัศจรรย์ด้วยกันทั้งนั้น ข้าพเจ้าพยายามเขียนบันทึกเอาไว้ตลอดมา เพิ่งจะมีโอกาสคัดลอกมาเพื่อลงหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ ของหลวงพ่อ เพื่อเป็นธรรมทาน ใช้เวลาเกือบ ๖ เดือนจึงเสร็จ เพราะสุขภาพบางครั้งไม่ค่อยแข็งแรง

อาณิสงส์ในครั้งนี่ ขอมอบถวายแด่พระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ เพื่อส่งเสริมบุญบารมี ให้พระคุณเจ้าจงมีพละนามัยที่สมบูรณ์ แข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บทั้งหลายทั้งปวง มีอายุยืน อยู่เป็นมิ่งขวัญ ปวงชนชาวพุทธทั้งหลาย ได้ฟังบุญบารมีของพระเดชพระคุณเจ้าแผ่เมตตาช่วยเหลือมวลมนุษย์ ไปชั่วกาลนาน....